

FAKULTA PRÁVNICKÁ
ZÁPADOČESKÉ
UNIVERZITY
V PLZNI

Posudek oponenta k rigorózní práci

Jméno a příjmení kandidáta: Mgr. Ing. Vladimír Beneš
(dále též jen „autor“ nebo „kandidát“)

Vědecko-pedagogické pracoviště: Fakulta právnická západočeské univerzity v Plzni
Katedra mezinárodního práva

Téma práce: Porušení smluvních povinností podnikatelů u smluv o dílo v komparaci s německou právní úpravou, to v kontextu smluv s mezinárodním prvkem

Oponent: JUDr. Filip Černý, Ph.D.

Datum vyhotovení posudku: 11. května 2024

Forma posudku: elektronicky

Zadání oponentního posudku

Na základě návrhu JUDr. Otto Kunze, CSc., vedoucího katedry mezinárodního práva PrF ZČU, jsem byl v souladu s Vyhláškou děkana FRP č. 42D/2020 o rigorózním řízení, děkanem citované fakulty, JUDr. PhDr. Stanislavem Balíkem, Ph.D, jmenován oponentem disertační práce Mgr. Ing. Vladimíra Beneše na téma "**Porušení smluvních povinností podnikatelů u smluv o dílo v komparaci s německou právní úpravou, a to v kontextu smluv s mezinárodním právem**". V souvislosti s citovaným rozhodnutím předkládám tento svůj

Oponentní posudek

Následujícího znění:

Téma práce zní na první pohled velice zajímavě, nicméně při bližším zamyšlení oponent poněkud tápe, co vlastně chtěl kandidát zkoumat - pokud si totiž název práce rozložíme, vyplyne z toho, že by její nosnou částí měla být komparace- zřejmě české úpravy- s úpravou německou, a to specifických institutů, nicméně oponentovi pak i nadále uniká onen kontext smluv s mezinárodním prvkem, neboť tento kontext přejímá aplikaci práva rozhodného, tj. opětovně zjištěného práva vnitrostátního za předpokladu, že zkoumané instituty nebudou autonomně regulovány režimem mezinárodní smlouvy.

Je poněkud s podivem, že sám autor poukazuje v úvodu na to (str. 1), že důvodem pro volbu daného tématu mu byla jeho osobní zkušenost v oblasti pojištění s mezinárodním prvkem - je tedy nasnadě, proč se spíše ve svém vědeckém bádání neuchýlil ke zkoumání problematiky pojištění s mezinárodním prvkem, která by jeho srdci byla očividně bližší, přičemž tato právní oblast, zejména s ohledem na mezinárodní pojistné smlouvy skýtá široké pole zajímavých témat.

Autor si v souladu s vědeckou metodou volí v úvodu cíle práce, které jsou v zásadě čtyři v podobě otázek, jež jsou však voleny poměrně nešťastně, neboť jsou ze své podstaty relativně neurčitě - v otázce 1) není jasné, jaký – byť nazývaný vytyčeným- vztah má autor na mysli, 2) otázka určení rozhodného práva pro režim smlouvy a současně případné nároky na náhradu škody vycházejí z odlišných právních základů (smlouvy x delikty) a s tím související zcela odlišné způsoby pro stanovení práva rozhodného- zde měl autor jistě danou otázku více zeštíhlit a soustředit se primárně na otázku porušení smluvních povinností, jak si ji vymezil v názvu práce; a konečně otázka pod bodem 4) poslední, a to zda je výhodnější německá nebo česká úprava smluvní odpovědnosti? A jak se odlišuje smluvní odpovědnost od deliktů v obou právních rádech? Očividně je tak v této otázce opět kombinována odpověď na dvě otázky, nicméně autorovi je třeba primárně vyčíst, že nspecifikuje dostatečně určitě pozici, z jaké je ona otázka kladena - jedná se o pozici objednatele a nebo zhotovitele? Je tedy daná zákonná úprava rozhodného práva výhodnější z té a nebo oné strany? Otázka je bohužel v tomto ohledu stanovena příliš obecně! Nicméně z dalšího výkladu plyne, že autor si klade za cíl fakticky mapovat klíčové právní instituty závazné pro podnikatele při uzavírání smlouvy (bez určení jeho postavení - zda objednatele či zhotovitele). Nicméně tuto neurčitost

napravuje autor alespoň v závěru, kde je jasné, že zájmovým pro něj je primárně postavení zhotovitele. Nadto si klade za cíl zmapovat normy mezinárodního práva soukromého resp. veřejného z hlediska přímé úpravy před tím, než přistoupí ke komparaci právní úpravy vnitrostátní. Oponentovi v tomto místě připadá, že se autor snaží cestou mezinárodního práva obejít režim vnitrostátní úpravy tak, aby mohl prostě komparovat českou a německou právní úpravu. (k tomu viz dále). Konečně si autor stanoví za cíl - jeho slovy „poskytnout ucelený přehled argumentů, jak využívat nové ustanovení o smluvní odpovědnosti v českém právu“. Je pak ovšem otázkou, proč je tato práce tedy obhajována na katedře mezinárodního práva.

Nyní několik poznámek k některým z kapitol Práce.

Ke kapitole 1.: Oponentovi není vůbec jasné, z jaké pozice autor fakticky argumentuje-hovoříme o vztazích z pozice zhotovitele a nebo objednatele?

Autor se v této kapitole pouští do série odvážných úvah (např. že mezinárodní prvek není nikde definován, ač jej ZMPS užívá), aniž by tyto úvahy jakkoliv podpořil prameny. Takovýto přístup však nelze považovat za vědecký.¹ Navíc Autor interpretuje ustanovení judikatury způsobem, kterým mění smysl daných právních vět.² Autor se dále zabývá problematikou kolizních norem, kde uvádí široké spektrum vcelku jednoznačných tvrzení, nicméně bez toho aniž by citoval jakýkoliv pramen pro své úvahy (viz strana 4-5, kapitola 1.1.).

Z čl. 12. plyne, že autor má za to, že základní normou upravující kolizní normy je ZMPS: nechť se autor tedy v rámci obhajoby vyjádří jaká je dle něj hierarchie pramenů práva z hlediska aplikace kolizních norem závazných pro ČR? A pro koho/vůči komu jsou tyto normy závazné? A zda by byl ochoten tedy optikou této logiky přehodnotit hierarchii předkládanou na str 8 práce? A pokud je zde na str.7 uvedeno, že zde platí pravidlo čl. 10 Ústavy ČR pro aplikační přednost mezinárodního práva před právem vnitrostátním jsou dle jeho názoru poslední pod písm.- f) ostatní právní normy, (a nebo jiné mezinárodní smlouvy)? Může Autor toto tvrzení vysvětlit?

Stejně tak lze třeba pohlížet na poněkud prazvláštní techniku výkladu norem zvolené autorem ve vztahu k nařízení Řím I, kdy má tento za to, že: „ Je vhodné ještě zmínit, že Řím I nevylučuje použití imperativních norem třetího státu v situaci, kdy hlavní prvky smluvního vztahu se nacházejí v jiné zemi než v té, v jejíž právo bylo zvoleno, pak se mohou uplatnit nutně použitelné normy této nezvolené země.“ Jak tento výklad koreluje s čl. 3.3. Nařízení Řím I, když toto ustanovení hovoří nikoliv o možnosti, jak tvrdí autor, ale povinnosti aplikovat nutně použitelné normy práva dotčeného státu?

---

¹ Strana 3 práce.

² Srovnej např. tvrzenou citaci definice mezinárodního prvku z rozhodnutí NS 31 Odo 374/2003 Sb., kdy autor tvrdí, že v tomto rozhodnutí NS ČR měl uvést, že „*O soukromoprávní vztah s mezinárodním prvkem jde, jestliže existuje vztah k zahraničí buď u subjektu právního vztahu, či u skutečnosti právně významné pro vznik a existenci právního vztahu nebo u předmětu právního vztahu.*“ Nicméně NS ČR v tomto rozhodnutí ve skutečnosti uvedl, že: „*O věci s mezinárodním prvkem jde v případech, kdy účastníkem právního vztahu je cizí státní příslušník nebo zahraniční právnická osoba, kdy jeho předmětem je movitá nebo nemovitá věc v zahraničí, kdy ke vzniku, změně nebo zániku právního vztahu došlo v zahraničí, případně i tehdy, když účastník má bydliště v cizině.*“ Což je očividně odlišný rozsah od toho, který prezentuje autor.

Autor pak dále nevysvětluje, proč je dle něj na věc aplikovatelné ustanovení CISG, když se jedná o přímou úpravu problematiky kupní smlouvy a jím zvolený nosný smluvní typ je smlouva o dílo (viz str. 10, čl. 1.4.1.) Dle čl. 1.4.2 tvrdí autor, že se ZMPS dle jeho názoru na problematiku řešenou prací nepoužije, nevysvětluje zde již však proč tomu tak ale není?

Z hlediska Aplikace nařízení Řím I (dále jen „**Řím I.**“) pod písm. a) vymezuje otázku kolize bilaterálních dohod s Řím I., ale nejedná se spíše v tomto ohledu o otázku působnosti temporální (časové?). Když je odkazováno na to, že seznam dotčených smluv lze nalézt v úředním věstníku, bylo by na místě tento citovat., což autor nečiní.

Ohledně vyloučení z působnosti Řím I. uvádí specifická tvrzení, k nimž nedokládá žádné prameny - například to, že (cituji) „(Newyorská úmluva)...podle této úmluvy se platnost arbitrážní smlouvy posuzuje podle práva zvoleného smluvními stranami nebo právního řádu, kde byl rozhodčí nález vydán“. Z čeho autor tento závěr čerpal? Opět zde chybí zdroj. Stejně tak jako odkaz na skutečnost, že problematiku uznávání rozhodčích nálezů má řešit Brusel I bis. Z čeho autor čerpal? Které z ustanovení je dle jeho názoru na tuto problematiku použitelné? Poukazuji toliko na bod 12 preambule, jakož i čl. 1 odst. 1 písm. d) citovaného nařízení, dle něhož se toto nemá vztahovat na rozhodčí řízení. Oponenta by zajímalo, odkud své informace autor čerpal, neboť tyto prameny necituje, ostatně, jako v případě mnoha dalších svébytných závěrů obsažených v jeho práci.

Dále autor cituje judikát ESD C-339/89 ve věci *Alsthom Atlantique SA v Compagnie de Construction Mecanique SA* s odkazem na to, že doložka o volbě práva je samostatnou doložkou, která v případě neplatnosti smlouvy hlavní je považována za samostatné ujednání a zůstává tedy v případě neplatnosti smlouvy hlavní v platnosti. Dle znění dotčeného rozsudku se *ale jedná o rozhodčí doložku* nikoliv *o doložku o volbě práva*, tj. o zcela jiný institut, který se netýká volby práva, na který odkazuje autor.³

Dále, autor dovozuje - zcela v rozporu s gramatickým zněním nařízení, že údajně z čl. 12 preambule Řím I.⁴ plyne, že „taková volba by měla být pouze zohledněna při určování právního řádu.“ Nic takového ale z bodu 12 preambule neplyne. Z bodu 12 naopak plyne, že prorogační doložka může mít význam při stanovení, zda rozhodné právo dostatečně určitě plyne z ustanovení smlouvy.

Ad případ definovaný na straně 16 ohledně prodeje domu v Itálii - zde se aplikuje ust. čl. 4 písm. c) tj. jedná se o hraniční určovatel práva země, kde se nachází nemovitá věc. Příklad je tedy zcela zjevně nesprávně zvolen. Dokáže autor přijít s jiným příkladem?

Ke kapitole 2: Zde mi chybí širší úvod - ohledně toho, proč je do problematiky smluv o dílo fakticky vtahována problematika mezinárodní koupě a prodeje *zboží*. Autor se nezaobírá ani

³ Viz <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/?uri=CELEX%3A61989CJ0339> odst. 1.

⁴

(12) Dohoda stran o volbě jednoho či více soudů členského státu za účelem rozhodování o sporech vzniklých ze smlouvy by měla být jedním z hledisek, které by mělo být zohledněno při rozhodování, zda volba práva s dostatečnou určitostí vyplývá z ustanovení smlouvy.

bližším úvodem do problematiky- (co?) je vlastně CISG- fakticky ji nedefinuje odkazem na její promulgaci v českém právu, ale se střemhlav vrhá do její hierarchizace vedle úpravy nařízení Řím I. Proč tak zhurta? Zde by práce snesla obecnější rozvedení toho, co CISG je, co upravuje, jak se do českého práva dostala a proč je nadána aplikační předností (čl. 10 Ústavy ČR). Absence snahy alespoň v úvodu vysvětlit, proč, když se téma práce má zabývat „smlouvami o dílo“ je zde bez dalšího předkládána úmluva, která se nazývá „Úmluva OSN o smlouvách o mezinárodní koupi zboží“ bez dalšího.

Další problematickou částí k otázce výkladu z hlediska použitelnosti úmluvy na smlouvy o dílo je skutečnost, že byť čl. 3 úmluvy řeší otázku výroby předmětu prodeje, vztahuje toto na „zboží“ tj. primárně věcí movitých – což se zásadně odlišuje od podstatných náležitostí díla v čl. 2586/1 OZ. Místo toho, aby se autor zaměřil na vysvětlení toho, proč do výkladu problematiky smluv o dílo zahrnul i CISG, shrnuje výklad k čl. 3 na půl strany s tím, že řeší toliko otázky zboží vyrobeného z materiálů dodaných kupujícím. Cituje k tomu jedno rozhodnutí (pozn. 25) s odkazem na to, že se jedná o minoritní názor, který nereflektuje zjevně správně pojmy podstatná část a převažující část v čl. 3 Úmluvy. Ale k tomuto svému závěru ničeho necituje - z jakého pramene tedy vychází?

V kapitole 2.2. pak autor hovoří o jakýchsi podstatných náležitostech, ale čeho? Více již nic dalšího nedefinuje. Oponent se může toliko domnívat, že tím autor myslel náležitosti právního jednání - smlouvy. Zde pak tyto odkazem na čl. 14 CISG rozvádí, ale např. pod písm. a) opomíjí, že mezi podstatnou náležitostí, byť určenou mlčky, je i (způsob určení) ceny.

Autor pak dochází na str. 25, že pro něj cena překvapivě není podstatnou náležitostí. To ale výslovně koliduje se zněním čl. 14/1 CISG. Další úvahy v tomto odstavci nelze než označit za zavádějící.

V článku 2.3. ohledně náhrady škody pak fabuluje kandidát ohledně skutečností, které z Úmluvy nevyplývají (jako např. že v oddíle třetím CISG je řešena náhrada škody anebo tvrzení, že dle čl. 38 musí být uplatněn nárok na náhradu škody ze strany kupujícího při prohlídce zboží, ale tohle v čl. 38 uvedeno není).

Ke kapitole 3. Kandidát na straně 34 odkazuje na úpravu smlouvy o dílo v OZ s tím, že začíná v §2585 OZ, nicméně jistě měl na mysli §2586 OZ. V kapitole 3.2.2. předkládá kandidát komparaci s CISG z hlediska rozlišení toho, co lze dle Úmluvy považovat za kupní smlouvu a co smlouvu o dílo. Nicméně je poněkud s podivem, že definici úmluvy a její vyjádření v českém právním řádu zákonem č. 160/1991Sb. Nacházíme teprve zde, o kapitolu dále po kapitole pojednávající výlučně o CISG (str. 37).

V článku 3.7. pak u převzetí díla cituje autor údajně aktuální judikaturu, nicméně oba citované případy jsou z roku 2009 respektive 2011, navíc se jedná o judikaturu týkající se solučního jednání obecně, nikoliv specificky k tématu převzetí díla, nicméně faktem zůstává, že v obecné rovině je tato judikatura na danou problematiku aplikovatelná.

Nutno zdůraznit, že kvitují, že se autor pokusil si v rámci jednotlivých kapitol vytyčit otázky, na které se snaží nalézt odpověď. Předpokládal bych potom, že v závěru každé kapitoly bude jednoduché *konkrétní* shrnutí odpovědí na položené otázky, nicméně jak otázky, tak odpovědi jsou velice nešťastně a hlavně povrchně kladeny, čemuž následně odpovídá i úroveň odpovědí, které by mohly obstát snad coby vypracovaná semestrální práce studenta oboru právo a právní věda, ale pro rigorózní práci se jeví poněkud nedostatečně. Navíc je tato systematika kladení si otázek mezi kapitolami nesystematicky opomíjena – např. kapitola 2 a 3 tyto otázky zcela absentuje. Autor sám tak není konzistentní ve zvolené metodice.

K formální úpravě Práce lze pak uvést následující výhrady.

Kapitola 3.5 - v obsahu i v textu chybí název dané kapitoly

Z hlediska formátování:

Autor není v rámci práce konzistentní ve formátování:

- Nekonzistentní používání odrážek – někde a) b), někde a. b., různé styly odrážek (pomlčka, tečka různé velikosti);

- nekonzistentní kapitalizace, řádkování, využití podtržení či tučného písma.

Citace:

Jeden ze zásadních neduhů citačního aparátu práce, na které je třeba poukázat - autor se opakovaně „zaklíná“ odkazy na „literaturu“, ale tu necituje- např. str. 24 první věta .... „Naopak pro pojem převažující část se *literatura* shoduje na tom, že se jedná o situaci, kdy ekonomická hodnota...“ a ničeho necituje. Tento neduh se v práci opakuje mnohokrát.

Kandidát ani při první citaci pramenu neuvádí plné bibliografické údaje a omezuje se na formát *Autor (rok, strana)*, kterýžto navíc používá velice nekonzistentním způsobem a ne vždy tento formát sám dodrží. Samotný název publikace se vyskytuje pouze v seznamu použité literatury v závěru práce, s výjimkou poznámky 174, kde je z nějakého důvodu rozepsaná publikace s veškerými bibliografickými údaji. Strana 81, pozn. 109 – uvádí i kapitolu, což se rovněž jinde nevyskytuje (109 Weir in Tunc (1983, kap. 12, s.4)).

V případě, že kandidát v rozsahu jedné stránky cituje publikaci vícekrát, neobtěžuje se citaci rozepsat a pouze uvede „*Autor ditto*“, případně pouze „*ditto*“ (viz např.: 78 Pipková (2013, str. 869-882).

Citační formát je rovněž nekonzistentní užívanou kapitalizací (pozn. 176/190 – citovaný autor HAU/Hau, pozn. 179/188 Säcker/SÄCKER).

Strana 14, pozn. 12 – kapitalizace, bez jakýchkoli dalších údajů typu odkaz, plný název.

Strana 14, pozn. 13 – chybějící stránky.

Strana 31, pozn. 34 - 34 Rozhodnutí U.S. [Federal] District Court for Southern District of New York, ze dne 10.5.2002.

Strana 72, pozn. 88 – zcela chybí rok vydání.

V seznamu pramenů pak nejsou vůbec obsaženy v práci citované judikáty.

Lze vyjádřit i pochybnosti ohledně materiálního způsobu provádění citací- tak například pozn. č. 24 týkající se UNCITRAL Digest 2012 k CISG- zde je citována str. 7 Digest k podpoření toho, že Úmluva sama nedefinuje předmět kupní smlouvy. Za předmět úmluvy lze považovat dle autora- odkazem na tento pramen jakoukoliv hmotnou a movitou věc, a to jak živou tak neživou, novou i použitou. Nejen, že to není pravda (viz čl. 2 úmluvy, který *expressis verbis* stanoví výluky, které kolidují s touto definicí- např. specifické dopravní prostředky...); ale navíc na str. 7 Digest se nachází pouze citace znění čl. 1 Úmluvy, která předmět prodeje nedefinuje. Buď se jedná o přehlédnutí, anebo to činí na oponenta dojem, že si autor ani nedal tu práci s tím, aby si ověřil to co vlastně cituje.

Poznámkový aparát Práce – lze shrnout toliko jako holistický.

Na str. 14 se v závěru čl. 1.7. autor zabývá tím, že nařízení Řím I. vylučuje volbu práva hypotetickou. Ale necituje, z čeho tento závěr dovozuje.

Strana 24 - „Naopak pro pojem převažující část se literatura shoduje na tom, že ...“ (jaká literatura se shoduje? Z vědeckého hlediska je nepřijatelné neuvést příklady).

Strana 92, pozn. 139 - „Literatura povětšinou přistupuje k §167 ObčZ“ - pokud tvrdíme, že „povětšinou“, nebylo by vhodné krom dvou náhodně citovaných knih v poznámce rovněž uvést, jaký je minoritní názor, kdo ho zastává, proč jsem se rozhodl považovat ho za minoritní...(?)

Strana 96, pozn. 147 – zase, nebylo by vhodné uvést, jak k tomu právní obec přistupuje? Že „nenabízí systematické řešení“ může to být možné, ale proč a na základě čeho to tvrdím?

Elektronické prameny

Některé hyperlinkové citace nefungují, viz např. pozn. č. 26: <https://cisgac.com/opinions/cisgac-opinion-no1-copy-copy/>, což si autor před odevzdáním práce neověřil.

Seznam použitých zkratk:

V textu se střídá použití ObčZ a ObčZ. (bez tečky a s tečkou).

Proč u je u zkratky ABGB uveden pouze překlad bez názvu v němčině? Další zkratky jako BAG, BGB, BGH – uvedeno pouze v němčině, EGBGB – bez německého názvu, CISG – bez původního názvu. V Kapitole 1.9 zabývající se nařízením Brusel I bis pak autor v textu zcela pomíjí onen dovětek „bis“ a pracuje s tímto nařízením jako „Brusel I“ respektive není zřejmé,

zda hovoří o Bruselu I (coby normě, která byla nahrazena nařízením Brusel I. bis s účinností od 10.5.2015) nebo o Bruselu I bis. V této části práce je toto rozlišení zcela neuchopeno a pro čtenáře to působí matoucím dojmem. Navíc v seznamu poznámek má pro tuto normu zkratku „Brusel I bis.“

Jazyková úroveň práce:

Z jazykového hlediska text trpí relativně vysokou frekvencí písařských a stylistických chyb – nejčastěji nedodržením pádovosti při skloňování substantiv („Naopak u smluvní odpovědnost,“ - odpovědnosti), nesprávnou interpunkcí, duplicitou částic a občasným selháním ve shodě podmětu s přísudkem. V pasážích, kde se opakující se drobnosti a nedodržení pádů kumulují, je orientace v textu náročná a je obtížné pochopit, co se autor snaží komunikovat. Za vysoce problematické považuji časté nezvládnutí plurálu neutra napříč slovními druhy. Zároveň se vyskytují vyšinutí z větné vazby, případně souvětí zcela postrádající větu hlavní.

Lexikum i syntax místy sklouzávají ke kolokviálnějším rejstříkům a trpí užitím vágních a neformálních konstrukcí a nesprávné idiomatizace, jež by benefitovaly z exaktnějších formulací. Kandidátovu snahu o vypravěčské oživení textu považuji za nepříliš šťastné rozhodnutí (např. str. 96: „Můžeme obecně tvrdit, že tam, kde došlo k porušení povinností ze smlouvy, nastupuje režim §2913 ObčZ, ale to by bylo velmi povrchní zhodnocení situace.“).

Za diskutabilní rovněž považuji lexikální i syntaktické volby podkapitoly 5.18, jež působí jako z informačního letáku a v kontextu akademického textu poněkud nepatříčně.

Resumé:

Text trpí silnými syntaktickými i lexikálními interferencemi, byť absentují závažnější gramatické chyby – opakujícím se problémem jsou chyby v oblasti determinátorů. Za symptomatické lze považovat již fakt, že samotný název kapitoly Resumé je poněkud nešťastný bohemismus a pro daný kontext by bylo vhodnější zvolit například „summary“, „abstract“ či „précis“. Text trpí repeticí slovní zásoby (např. focus) i větné stavby. V obou těchto aspektech rovněž projevuje zásadní nedostatky vůči akademickému standardu a lze doporučit prostudování možností formálnějšího jazyka (např.: also - furthermore, next – following), eliminovat slova s generickým obsahem a nahradit je méně vágními, pregnantějšími termíny („thing“), a dbát na správné kolokace.

k závěru:

Je poněkud matoucí, proč Autor v závěru hovoří o tom, že ...nás (uvedené skutečnosti) budou provádět celou práci. Proč je toto v závěru? Spíše to vypadá, jakoby autor použil nějaký návrh úvodu práce na závěr. V posledním odstavci závěru pak přichází Autor s konstatováním, že pro zhotovitele je dle něj výhodnější úprava německá. Ale už neříká – nesumarizuje proč tomu tak je a ani předmětné výhody čtenáři nepředkládá, což je škoda.

Verdikt oponenta

Závěrem je třeba uvést, že pokud se k některým pasážím této práce v posudku oponent nevyjadřuje, neznamená to, že by byly v pořádku, ale zevrubná a zcela detailní analýza všech vad práce není účelem tohoto posudku.

Jak bylo uvedeno opakovaně výše, práce trpí nejen řadou formálních, ale i věcných nedostatků. Práce je stížena značnou vnitřní nekonzistencí, kapitoly nejsou řádně strukturované (kapitola 2, str. 22 týkající se CISG začíná větou „*Protože se jedná o přímou mezinárodní smlouvu, která má v sobě hmotněprávní úpravu, použije se přednostně před úpravou Řím I., neboť má povahu zvláštní normy s aplikační předností*“ – bez jakéhokoliv uvedení, kontextu, vysvětlení). Problematika tématu práce je extrémně široká a přitom je práce vcelku plytká a navozuje dojem, že se autor snažil primárně „nahnat“ objem na efekt bez jakékoliv snahy dosáhnout vnitřního poznání problematiky, kterou zkoumá- což je z textu ostatně - s ohledem na citované pasáže - patrné natolik, že to nelze přehlížet. Práce je skutečně velice popisná, místy zkratkovitá, problematika není jakkoliv strukturovaná s cílem práci dovést do komparační fáze, kde si je autor už poněkud jistější. Z práce je však zřejmá snaha o dodržení vědecké metody, byť úroveň jejího dosažení je jistě sporná. Současně je však třeba uvést, že z materiálního hlediska je tato metoda dodržena, když autor na v úvodu položené otázky v závěru skutečně odpovědi předkládá.

U práce je třeba vyzdvihnout, že se autor snažil být demonstrativní, tj. práce je proložena tabulkami a organigramy majícími za cíl čtenáři usnadnit orientaci, a v tomto ohledu tyto splňují účel.

Závěrem je třeba uvést, že oponent vyslovil v rámci tohoto posudku velké množství kritických soudů a závěru na adresu věcné i formální stránky práce, neboť s ohledem na skutečnost, že kandidát je nositelem již dvou akademických titulů (Mgr. a Ing.) očekával by jinou úroveň zpracování. Na druhou stranu, je třeba zohlednit, že rigorozní práce je co do vědecké úrovně porovnatelnou s prací magisterskou, a v tomto ohledu je třeba na ni i nahlížet, byť z hlediska kvalit práce je toto dílo skutečně *velice hraniční*. Proto i přes veškeré připomínky, byť s jistou mírou sebezapření, jsem ochoten práci připustit k obhajobě. Tam pak bude na kandidátovi, aby nastíněné pochybnosti oponentů pregnančně rozptýlil.

Dáno v Praze dne 11. května 2024

JUDr. Filip Černý, Ph.D., oponent